

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislav Vaško ve věci

žalobce: **L. Ch.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený obecnou zmocněnkyní R. C.,
bytem X,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 150 00 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2020, č. j. X,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou podanou prostřednictvím obecné zmocněnkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 6. 2020, č. j. X, kterým byly zamítnuty jeho námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínek § 29 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), jelikož nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod. Současně žalobce navrhl, aby soud zrušil prvostupňové rozhodnutí a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. V žalobě žalobce namítal, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť nezjistila, že žalobce trpěl střední až těžkou poruchou intelektu již v období, než dosáhl věku osmnácti let. Kdyby žalovaná skutkový stav dostatečně zjistila, musela by o žádosti žalobce o starobní důchod rozhodnout kladně s ohledem na § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jelikož před dosažením věku osmnácti let žalobce nebyla podmínkou pro přiznání nároku na invalidní potažmo starobní důchod žádná účast na pojistném. Žalobce uvedl, že žalovaná napadené rozhodnutí založila na nesprávném posudku, aniž by posudkový lékař zkoumal zdravotní stav žalobce v jeho mládí a dospěl k závěrům odporujícím závěrům lékařské zprávy MUDr. F. ze dne 21. 1. 2020 a psychologického vyšetření PhDr. K. ze dne 11. 12. 1967. Z uvedených lékařských zpráv vyplynulo, že v mládí byly mentální úkony žalobce v pásmu slaboduchosti a jeho čtenářský výkon na úrovni těžké debility, přičemž jeho porucha intelektu středního a těžkého stupně byla vrozená. Žalobce konstatoval, že nebyl za celý svůj život schopen naučit se základním úkonům, jako je napsání a přečtení dopisu, porozumění obsahu zprávy, spočítat si nákup a používat mobilní telefon. Dodal, že poprvé o invalidní důchod požádal až v roce 2019, kdy mu s žádostí pomohli v občanské poradně. Dříve tak neučinil, jelikož je ngramotný, přičemž kvůli svému hendikepu se nemohl ani ničím vyučit a neumí se brát za svá práva. Z uvedených důvodů celý život živil bez pravidelných měsíčních příjmů a bez statusu zdravotně postižené osoby.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě nejprve shrnula průběh předchozího řízení a důvody zamítnutí žádosti žalobce o přiznání starobního důchodu, které jsou založeny na odborném hodnocení zdravotního stavu žalobce posudkovým lékařem. Žalovaná konstatovala, že žalobce se žalobou domáhá posunutí data vzniku invalidity, k čemuž navrhla, aby soud nechal vypracovat posudek Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „posudková komise“), který stanoví datum vzniku invalidity žalobce. Za dosavadního zjištěného skutkového stavu navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Další vyjádření žalobce

4. Žalobce ve vyjádření ze dne 22. 2. 2021 se závěry posudku komise ze dne 18. 1. 2021 nesouhlasil a označil je za zkreslené a nesprávné. Trval na tom, že z lékařských zpráv je zřejmé, že jeho základní onemocnění, pro které je invalidní ve třetím stupni invalidity, u něj bylo přítomno již v době narození (mentální retardace, perinatální encefalopatie). Dodal, že epilepsie u něj mohla být způsobena úrazem v roce 1966, kdy byl zasypán pískem. Namítal, že posudková komise si nevyžádala podrobné vyšetření mentální retardace tak, aby odstranila rozpory v lékařských zprávách ohledně její závažnosti, přičemž rozpory neodstranila a bez odůvodnění se přiklonila ke středně těžké formě. Uvedl, že závěr posudkové komise, že žalobce byl schopen vykonávat lehké pomocné dělnické práce úklidového charakteru, v pěstební činnosti, nebo v chráněných dílnách v kartonáži je v rozporu se závěrem lékařské zprávy MUDr. E. F. ze dne 21. 1. 2020 a s osobní zkušeností obecné zmocněnkyně žalobce, která o žalobce pečuje. Žalobce namítal, že posudková komise nepřihlédla k tomu, že u žalobce se nejedná o organické symptomatické duševní poruchy, pod které podřadila postižení žalobce, ale že se jedná o mentální postižení spojené s dalším onemocněním, pročez mělo být postižení žalobce podřazeno pod mentální retardaci středně těžkého stupně se zachováním schopností. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednoduchých fyzický a sociálních aktivit, těžké snížení až vymizení ovládacích a rozpoznávacích schopností, dle kapitoly V, položky 8c přílohy citované vyhlášky s rozmezím míry poklesu pracovní schopnosti 70-80 %. Označil za nepřijatelné, že všechny posudky deklarují, že žalobce trpěl onemocněním z mládí, a přesto mu invalidní důchod z mládí nepřiznávají.

5. Žalobce ve vyjádření ze dne 2. 6. 2021 se závěry doplňujícího posudku ze dne 17. 5. 2021 opět nesouhlasil, a to z obdobných důvodů, které uvedl již dříve. Neztotožnil se s tím, že stupeň jeho zjištěného postižení dosahoval toliko druhého stupně invalidity, podle žalobce se jedná o třetí stupeň, a především nesouhlasil se stanoveným datem vzniku invalidity na den 21. 1. 2020, neboť podotkl, že primární příčinou jeho invalidity je mentální retardace, kterou trpěl od narození, a tudíž mu měl být přiznán invalidní důchod od jeho osmnácti let, tedy ode dne 31. 3. 1972. Zopakoval, že jeho matka o jeho invalidní důchod nepožádala dříve, jelikož se styděla, za to jaký je, a nechtěla, aby byl vyloučen ze společnosti. Zdůraznil, že dokončil toliko čtvrtý ročník zvláštní školy a že v roce 1968 byl posuzován v pásmu slaboduchosti s ohledem na mentální retardaci. Žalobce podotkl, že posudková komise při posuzování nevycházela z lékařské zprávy z psychiatrické léčebny ze dne 2. 2. 1968, z lékařské zprávy MUDr. H. ze dne 6. 2. 2020, ani z neurologického nálezu MUDr. E. F. ze dne 17. 3. 2021, jelikož závěry posudkové komise odporují skutečnostem uvedeným v těchto lékařských zprávách.

Ústní jednání

6. Při ústním jednání dne 14. 2. 2021 obecná zmocněnkyně žalobce uvedla, že údaje uvedené v doplňujícím posudku posudkové komise jsou lživé. Uvedla, že předsedkyně posudkové komise na obecnou zmocněnkyni křičela, že žalobce není zbaven svéprávnosti, obecná zmocněnkyně do toho jednání posudkové komise nemohla vstupovat, psychiatricka, která byla členkou posudkové komise, nenechala žalobce pořádně rozmluvit a řádně ho nevyšetřila. Poukázala na to, že když byl žalobce dotazován, kolik vypil piv, uvedl 4 až 5, což však nebyla pravda, protože by na takové množství piv neměl ani peníze. K dotazu soudu obecná zmocněnkyně žalobce uvedla, že na dokazování, které navrhla v žalobě ve vyjádření založeném na č. 1. 49 soudního spisu, již netrvá. Navrhla, aby žalobě bylo vyhověno a bylo zrušeno napadené rozhodnutí. Uvedla, že pro žalobce chce, aby mu byly přiznány peníze, neboť není schopen se sám o sebe postarat. Zdůraznila, že invaliditu má již z mládí, jeho zdravotní stav byl v mládí neměnný, již ze školy nosil samé pětky.
7. Pověřená pracovnice žalované při tomtéž jednání soudu s ohledem na výsledek posouzení zdravotního stavu posudkovou komisí navrhla zamítnutí žaloby.
8. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením protokolu o jednání posudkové komise ze dne 18. 1. 2021 a posudkem posudkové komise ze dne 18. 1. 2021 a protokolem o jednání posudkové komise ze dne 17. 5. 2021 a posudkem posudkové komise ze dne 17. 5. 2021.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

10. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Dle § 29 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění pojištěnec, který nesplňuje podmínky stanovené v odstavcích 1, 2 nebo 3, má nárok na starobní důchod též, jestliže dosáhl věku 65 let a splnil podmínky nároku na invalidní důchod stanovené v § 38 písm. a) nebo b).
12. Dle § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let a stal se
 - a) invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo
 - b) invalidním následkem pracovního úrazu.
13. Dle § 40 odst. 1 písm. f) zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků.
14. Dle § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity, a jde-li o pojištěnce ve věku nad 28 let, z posledních deseti roků před vznikem invalidity. U pojištěnce staršího 38 let se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v období posledních 20 let před vznikem invalidity; potřebná doba pojištění činí přitom 10 roků. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity; u pojištěnce mladšího 24 let činí přitom potřebná doba pojištění dva roky.
15. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvostupňové rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o starobní důchod bylo vydáno na základě posudku o invaliditě vypracovaného dne 12. 2. 2020 posudkovým lékařem MUDr. J. H. pro Okresní správu sociálního zabezpečení Louny (dále jen „OSSZ“). Tento lékař posoudil zdravotní stav žalobce a dospěl k závěru, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 26 zákona o důchodovém pojištění, přičemž datum vzniku invalidity stanovil na den 21. 1. 2020. Konstatoval, že rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položka 1e (organické a symptomatické duševní poruchy – zvláště těžké postižení) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o posuzování invalidity“). Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce byla stanovena na 70 % s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 dané vyhlášky nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala prvostupňové rozhodnutí, jímž zamítla žádost žalobce o přiznání starobního důchodu, jelikož nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod dle výše citovaných ustanovení zákona o důchodovém pojištění, přičemž bylo zjištěno, že žalobce získal v rozhodném období od 21. 1. 2000 do

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

20. 1. 2020 toliko 3 roky 337 dní pojištění a v rozhodném období od 21. 1. 2010 do 20. 1. 2020 toliko 3 roky a 126 dnů pojištění.

16. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky. Žalovaná si v řízení o námitkách vyžádala nový posudek o invaliditě žalobce ze dne 26. 5. 2020, který vypracovala posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení (dále jen „LPS“) MUDr. E. V. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k obdobnému závěru, který je obsažen již v posudku o invaliditě ze dne 12. 2. 2020, tj. že žalobce je invalidní ode dne 21. 1. 2020, přičemž rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce je zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položky 1d (organické a symptomatické duševní poruchy – těžké postižení) přílohy vyhlášky o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce byla stanovena na 60 %, přičemž vzhledem k vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace se podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky zvýšila uvedená hodnota o 10 %, celková míra poklesu pracovní schopnosti žalobce tedy činila 70 %. Posudková lékařka LPS se v daném posudku rovněž výslovně vypořádala s námitkou žalobce, že pro uznání invalidity z doby před 18. rokem žalobce není objektivní důvod, přičemž podotkla, že sama lehká slabomyslnost není důvodem k uznání invalidity. Na základě tohoto nového posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, jímž byly zamítnuty námitky žalobce, a bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí žalované.
17. Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění platí, že *„[p]ojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.“* Z odstavce 2 citovaného ustanovení vyplývá, že pokud pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, pokud poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, a pokud poklesla nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
18. Pracovní schopnost je definována v § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, podle kterého platí, že *„[p]racovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.“* V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
19. V § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění je dále stanoveno, že *„[z]a zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.“* V souladu s odstavcem 6 téhož ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Podle odstavce 7 téhož ustanovení je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyt, popřípadě znovu nabyt schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

20. Soud podotýká, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce o posuzování invalidity. Z § 2 odst. 3 této vyhlášky přitom vyplývá, že *„[j]e-li příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce více zdravotních postižení, jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se nesčítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce.“*
21. Podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity dále platí, že *„[v] případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů.“*
22. V projednávané věci tedy byla žádost žalobce o starobní důchod i jeho námitky zamítnuty s odůvodněním, že žalobce je sice od 21. 1. 2020 invalidní, když míra jeho pracovní schopnosti poklesla o 70 %, avšak nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní, potažmo invalidní důchod.
23. Dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně má nárok též osoba, která dosáhla aspoň 18 let věku, má trvalý pobyt na území České republiky a je invalidní pro invaliditu třetího stupně, jestliže tato invalidita vznikla před dosažením 18 let věku a tato osoba nebyla účastna pojištění po potřebnou dobu (§ 40). Za invaliditu třetího stupně se pro účely věty první považuje též takové omezení tělesných, smyslových nebo duševních schopností, které má za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění. Při posuzování invalidity pro účely nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně podle věty první se neprovádí srovnání se stavem, který byl u osoby uvedené ve větě první před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu (§ 39 odst. 3 věta druhá).
24. Soud připomíná, že předpoklady pro vznik nároku na starobní důchod v případě žalobce byly dle § 29 odst. 4 ve spojení s § 38 písm. a) a § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění invalidita třetího stupně a získání potřebné doby pojištění, přičemž žalobce namítal, že u něj invalidita nastala před tím, než dovršil věk 18 let, a tudíž podle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění pro nárok na starobní důchod u žalobce odpadla podmínka jakékoliv účasti na pojištění. Bylo proto třeba zjistit, zda a kdy začal žalobce splňovat podmínky třetího stupně invalidity, tedy zda u něj došlo k poklesu pracovní schopnosti nejméně alespoň o 70 % a od kdy.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

25. Již výše bylo zmíněno, napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky LPS o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce a o datu vzniku invalidity. Soud se s tímto závěrem lékařky LPS nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si v rámci tohoto soudního řízení v intencích § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na § 77 téhož zákona odborný posudek od posudkové komise, která je v těchto věcech podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů povolána k posuzování zdravotního stavu žalobců v soudních řízeních ve věcech důchodového pojištění. Tato posudková komise nově posoudila celkový stav žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity včetně jejího stupně.
26. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že ta jednala v řádném složení, posudek ze dne 18. 1. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené spisové dokumentace OSSZ, spisové dokumentace námitkového řízení, zdravotní dokumentace praktické lékařky MUDr. J. T., vlastního přešetření žalobce komisí při jednání a dále na základě lékařských zpráv předložených žalobcem (lékařské zprávy neuroložky MUDr. E. F. ze dne 21. 1. 2020 a 24. 11. 2020 a psychiatrického vyšetření MUDr. K. ze dne 11. 12. 1967). Na základě těchto dokladů stanovila posudková komise datum vzniku invalidity na den 21. 1. 2020, přičemž rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce bylo zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položka 1c (organické a symptomatické duševní poruchy – středně těžké postižení) přílohy vyhlášky o posuzování invalidity. Míra poklesu pracovní schopnosti žalobce činila 45 % (horní hranice rozmezí vzhledem k dalším komorbiditám), přičemž míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a odst. 2 citované vyhlášky zvýšila o 10 % vzhledem k tomu, že žalobce není schopen běžné rekvalifikace. Celková míra poklesu pracovní schopnosti žalobce tedy byla stanovena na 55 %.
27. V posudku ze dne 18. 1. 2021 posudková komise dále uvedla, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je lehký až středně těžký organický psychosyndrom v důsledku alkoholové encefalopatie při letitém abúzu alkoholu u osoby premorbidně s lehkou mentální retardací s celkovým IQ 76. Komise pokračovala, že se z funkčního hlediska přiklonila ke středně těžkému postižení myšlení se zřetelným odklonem od normy při výkonu některých aktivit a rolí, na kterém se podílel zcela jistě způsob života žalobce. Posudková komise dále sdělila, že dle psychologických vyšetření je žalobce objektivně lucidní, snaží se spolupracovat, orientuje se všemi směry, jeho slovní zásoba postačuje k běžné komunikaci, žalobce má lehčí poruchu řeči, odpovídá adekvátně, je málomluvný, tempo přiměřené, nálada s lehkým poklesem, emoční labilita se slzením, bez sebevražedných úvah, myšlení žalobce je simplexní, rigidní, inhibovanější, bez patických obsahů. Žalobce je negramotný, jeví známky organické deteriorace, je manipulovatelný okolím, hrozí riziko zneužití, zvládne základní sebeobsluhu, t. č. abstinguje a poruchy chování u žalobce nejsou nepřítomny. Posudková komise zdůraznila, že u žalobce se zcela jistě nejednalo o těžké nebo zvláště těžké organické postižení s těžkými poruchami chování.
28. Datum vzniku invalidity posudková komise stanovila dnem 21. 1. 2020 (shodně s lékařem OSSZ i posudkovou lékařskou LPS). Žalobce po dobu života matky, se kterou žil ve společné domácnosti, pracoval. Poté přestal pracovat a žil jako bezdomovec, bez deklarovaných trvalých podstatných změn ve zdravotním stavu a bez pravidelné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zdokumentované lékařské péče praktického lékaře, bez dispenzarizace v neurologické ambulanci a bez dispenzarizace v psychologické ambulanci. První kontakt s lékařem měl žalobce dne 6. 2. 2020. Posudková komise deklarovala, že žalobce byl schopen obecně vykonávat lehké pomocné dělnické práce úklidového charakteru či v pěstební činnosti, nebo v chráněných dílnách např. v kartonáži, a to i v kratším pracovním úvazku.

29. V návaznosti na nesouhlas žalobce se závěry posudku posudkové komise ze dne 18. 1. 2021 nechal soud posudkovou komisi vypracovat doplňující posudek se zřetelem k námitkám, které žalobce uvedl k posudku ze dne 18. 1. 2021, a to především s důrazem na objasnění data vzniku invalidity žalobce, tedy jestli ke vzniku invalidity u žalobce nedošlo již v jeho mládí.
30. Posudková komise ve stejném složení vypracovala na žádost soudu doplňující posudek ze dne 17. 5. 2021. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované posudkovou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek ze dne 17. 5. 2021 byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené spisové dokumentace OSSZ, spisové dokumentace námitkového řízení a lékařské zprávy doložené žalobcem k vyjádření k posudku ze dne 18. 1. 2021 (lékařská zpráva MUDr. E. F. ze dne 17. 3. 2021). Na základě těchto dokladů stanovila posudková komise datum vzniku invalidity opětovně na den 21. 1. 2020, přičemž v plném rozsahu setrvala na svých předcházejících závěrech uvedených v posudku ze dne 18. 1. 2021.
31. K žalobcem doložené lékařské zprávě MUDr. E. F. ze dne 17. 3. 2021 posudková komise uvedla, že nález je z funkčního hlediska nevalidní a se znaky účelovosti, protože odporuje psychologickému vyšetření z dětství, že žalobce trpěl střední až těžkou mentální retardací. Posudková komise dále sdělila, že odborná lékařka z neurologie se zabývala psychologickou problematikou žalobce, ale zcela nebrala v potaz základní diagnózu – závislost na alkoholu, kdy potíže žalobce referované obecnou zmocněnkyní žalobce mohou být na podkladě abstinenčních příznaků včetně ojedinělých epileptických záchvatů. Posudková komise uzavřela, že z nálezu je zřejmé, že odborná lékařka neznala dopodrobna anamnestické údaje o žalobci. Posudková komise konstatovala, že lékařská zpráva ze dne 17. 3. 2021 vychází hlavně z údajů uvedených obecnou zmocněnkyní žalobce, aniž by to bylo v korelátu s objektivním zdravotním stavem žalobce. Doplnila, že v minulosti (únor 2021) byl žalobce vyšetřen i v psychiatrické ambulanci u MUDr. H., kde obecná zmocněnkyně žalobce nebyla spokojena s výsledkem vyšetření, protože odborná lékařka z oboru psychiatrie uvedla, že se u žalobce jedná o t. č. hraničně lehkou až středně těžkou mentální retardaci, a proto se žalobce vrátil do neurologické ambulance MUDr. F.
32. Posudková komise v doplňujícím posudku ze dne 17. 5. 2021 dále opět uvedla, že žalobce měl od dětství diagnostikovanou původně slaboduchost, poté hraničně lehkou mentální retardaci, vyrůstal ve značně nepodnětném sociálním prostředí, matka žalobce mluvila pouze německy a nezvládala výchovu a učení syna. Z toho vyvstaly různé výchovné problémy, nicméně ani v tomto období nebylo u žalobce v dětství popisované těžší duševní onemocnění ani závažná mentální retardace, v jejímž důsledku by žalobce nebyl schopen vykonávat pomocné dělnické práce. Tomu svědčí i to, že žalobce pracoval, a to až do roku 1994 v pomocných dělnických profesích v JZD. Poté měl již příležitostné pracovní poměry až do roku 2003, kdy se stal bezdomovcem. Od této doby prakticky nepracoval. Uvedené skutečnosti vylučují vznik invalidity v mládí, jelikož žalobce většinu svého života pracoval, a tedy zvládal pomocné práce. Ke změně životního stylu žalobce došlo anamnesticky v roce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2003 ztrátou bydlení (z důvodu neplacení pohledávek), přičemž po celou dobu byla uvedena určitá míra závislosti žalobce na alkoholu.

33. Dále posudková komise sdělila, že současné zhoršení kognice žalobce je na organické bázi z důvodu počínající mozkové atrofie, což vyplývá z MRI vyšetření mozku. Na EEG je nález negativní, a to i bez medikace, kterou obecná zmocněnkyně žalobce vysadila. Ani v minulosti se v dokumentaci žalobce nenacházely neurologické nálezy deklarující četné epileptické záchvaty či patologický nález na EEG, z čehož lze tedy dovodit, že organické postižení mozku počínající atrofie je na podkladě dlouhodobého zneužívání alkoholu. U chronických alkoholiků se vyskytují epileptické záchvaty v rámci abstinenčních příznaků po vynechání alkoholu, nejedná se o však o epilepsii jako takovou.
34. Posudková komise konstatovala, že argumentace obecné zmocněnkyně žalobce je rozporuplná, neodpovídající realitě, protože posudková komise měla možnost žalobce při svém jednání vyšetřit. Posudková komise se s ním komunikovala, přičemž bylo zřejmé, že váhal s odpověďmi, aby neřekl informace, které nesměl na základě pokynů své obecné zmocněnkyně sdělit. Dodala, že žalobce uvedl, že pracuje na zahradě, že pomáhá sekat trávu, přičemž v tu chvíli obecná zmocněnkyně žalobce vstoupila do hovoru, že si žalobce vymýšlí, že by to nezvládl. Posudková komise na druhou stranu zdůraznila, že žalobce jeho obecná zmocněnkyně poslala nakoupit a svěřila mu platební kartu i s PINem, což je opět rozporuplný údaj a účelové jednání.
35. Soud zhodnotil posudek posudkové komise ze dne 18. 1. 2021 ve spojení s doplňujícím posudkem komise ze dne 17. 5. 2021, které představují stěžejní důkazy v tomto soudním řízení, a dospěl k závěru, že oba posudky byly vypracovány po náležitém posouzení žalobcova zdravotního stavu na základě předložené lékařské dokumentace, odborných lékařských nálezů a vlastního vyšetření žalobce posudkovou komisí. Lékaři posudkové komise přitom shodně jako posudkoví lékaři OSSZ a LPS vyhodnotili klíčovou otázku, že invalidita u žalobce vznikla dne 21. 1. 2020. Jednoznačně se shodli i v otázce určení rozhodující příčiny žalobcova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, avšak lišili se v míře poklesu žalobcovy pracovní schopnosti (lékař OSSZ – zvláště těžké postižení, lékařka LPS – těžké postižení, posudková komise – středně těžké postižení). Rozdílnost v hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti žalobce je však z pohledu uplatněných žalobních bodů a těžiště žaloby nepodstatná, jelikož rozhodující otázkou je toliko právě datum vzniku invalidity žalobce, a to s ohledem na případné splnění potřebné doby pojištění jako podmínky pro přiznání nároku na starobní důchod žalobci. V případě žalobce však ke změně data vzniku invalidity nedošlo. Z pohledu soudu jsou proto předmětné posudky komise úplné a přesvědčivé.
36. Posudková komise v doplňujícím posudku ze dne 17. 5. 2021 výslovně uvedla, proč nebylo u žalobce stanoveno dřívější datum vzniku invalidity. Především konstatovala, že žalobce byl sice od mládí slaboduchý, nicméně v dětství ani v následujícím období nebylo u žalobce popsáno těžší duševní onemocnění ani závažná mentální retardace, v jejímž důsledku by žalobce nebyl schopen vykonávat pomocné dělnické práce, přičemž žalobce až do roku 1994 pracoval v pomocných dělnických profesích v JZD. Po celou dobu žalobce pravidelně konzumoval alkohol. Posudková komise zdůraznila, že současné zhoršení kognice žalobce je na organické bázi z důvodu počínající mozkové atrofie a podotkla, že organické postižení mozku u žalobce nastalo v důsledku dlouhodobého užívání alkoholu. U chronických alkoholiků se vyskytují epileptické záchvaty v rámci abstinenčních příznaků po vynechání alkoholu, nejedná se o však o epilepsii jako takovou. Rozhodující příčinou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu u žalobce tedy není vrozená mentální retardace, jak tvrdil žalobce, ale následky počínající mozkové atrofie v důsledku organických změn na mozku způsobené dlouhodobým užíváním alkoholu.

37. S výše popsáním závěrem posudkové komise se soud ztotožnil a za daného stavu věci neshledal potřebu, aby byly posudky posudkové komise ze dne 18. 1. 2021 a 17. 5. 2021 doplňovány či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí, nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání žalobcova zdravotního stavu. Žalobcův zdravotní stav byl posouzen dvěma na sobě nezávislými posudkovými lékaři i posudkovou komisí, přičemž všichni dospěli ke stěžejnímu posudkovému závěru, že datum vzniku invalidity u žalobce je dne 21. 1. 2020, shodli se též na rozhodující příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti (organická a symptomatická duševní porucha), ač se lišili hodnocením míry poklesu pracovní schopnosti. Soud nemá pochybnost o správnosti lékařských závěrů posudkových lékařů, neboť posudkové závěry se ohledně otázky příčiny a zejména data vzniku invalidity nelišily.
38. Soud zdůrazňuje, že výše uvedené závěry posudkové komise jsou v souladu s psychologickým vyšetřením PhDr. Kropáčkové ze dne 11. 12. 1967, v němž se uvádí, že pozorované mentální úkony se jeví v pásmu slaboduchosti, a to v obou složkách, přičemž žalobce měl v té době IQ 76. Tomuto odpovídá i zpráva primáře psychiatrické léčebny MUDr. K. ze dne 2. 2. 1968, v němž je rovněž konstatován intelekt žalobce v pásmu slaboduchosti. Je tak třeba odmítnout tvrzení žalobce, že posudková komise neměla k dispozici uvedené psychologické vyšetření ze dne 11. 12. 1967 a lékařské zprávy ze dne 2. 2. 1968. Ba naopak, posudková komise z těchto odborných zpráv, které byly také součástí spisové dokumentace, vycházela. Dále soud zdůrazňuje, že u žalobce není v dětství ani v následujícím období žádnými odbornými lékařskými zprávami popisováno těžší duševní onemocnění ani závažná mentální retardace, a to až do 21. 1. 2020, kdy je u žalobce po velice dlouhé době (po více jak 50 letech) v lékařské zprávě MUDr. F. popisována porucha intelektu středního až těžkého stupně. Zároveň je nutno akcentovat fakt, že žalobce od roku 1971, tedy ještě před dovršením jeho 18 let, pracoval dlouhodobě v JZD, tedy jeho zdravotní stav v mládí mu umožňoval vykonávat dlouhodobou a soustavnou dělnickou činnost.
39. Soud zdůrazňuje, že invalidita vzniká od okamžiku, kdy lze zdravotní stav pojištěnce považovat za dlouhodobě nepříznivý v důsledku nemoci či úrazu. Ke vzniku invalidity dochází tehdy, jestliže je zřejmé, že zdravotní postižení je trvalé a zlepšení zdravotního stavu nelze očekávat. Konstantní judikatura se rovněž shoduje v tom, že datum vzniku invalidity je objektivně existujícím stavem, a nelze ho proto stanovit na základě nahodilých skutečností, jakými v konkrétním případě mohou být např. hospitalizace, datum lékařského vyšetření, datum podání žádosti o invalidní důchod, datum skončení výplaty nemocenského, je-li podle zdravotních změn a vyšetření možné spolehlivě usoudit, ke kterému datu invalidita skutečně vznikla. Pokud nelze datum invalidity stanovit alespoň s vysokou pravděpodobností, např. vznikala-li invalidita postupně, je třeba tuto skutečnost blíže zdůvodnit a uvést den, kdy již byla její existence nepochybná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 31/2012–15, ze dne 25. 2. 2011, č. j. 4 Ads 118/2010-174, či ze dne 19. 8. 2004, č. j. 3 Ads 6/2004-47). Přitom platí, že při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření (§ 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

40. Vznik invalidity byl v případě žalobce určen na den 21. 1. 2020, kdy po více než 50 letech byl hodnocen psychický výkon a stav žalobce neuroložkou MUDr. F., která v lékařské zprávě z uvedeného dne hodnotila u žalobce poruchu intelektu středním až těžkým stupněm. Před tímto datem jsou dokumentovány lékařské zprávy a nálezy z let 1967 a 1968, které hodnotí intelekt žalobce v pásmu slaboduchosti. Od konce šedesátých let do dne 21. 1. 2020 tedy žalobce nebyl sledován na psychiatrii ani neurologii, z dokumentace praktické lékařky žalobce MUDr. T. plyne, že byl občas léčen pro exacerbaci chronické obstrukční plicní nemoci (CHOPN).
41. Žalobce konstantě tvrdí, že mentální retardace a perinatální encefalopatie jsou vadami vrozenými. Tato skutečnost nebyla v průběhu předcházejícího řízení rozporována, nicméně jak vyplývá z odborných posudků, tato diagnóza ještě bez dalšího neznamená, že žalobce byl od narození invalidní ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění (tj. pro invaliditu třetího stupně). Jak soud již dříve uvedl, intelektový výkon žalobce byl i v důsledku lehké dětské encefalopatie v době jeho pobytu v léčebně Ročov na úrovni slaboduchosti (IQ 76), přičemž rozmezí pro hodnoty lehké mentální retardace je IQ mezi 50 až 69. Z toho je i dle soudu zjevné, že žalobce v mládí dosahoval maximálně hranice lehké mentální retardace, spíše však byl nad tímto stupněm mentální retardace, v minulosti označovanému jako slaboduchost. Mentální defekt popisovaný v žalobcových 13 letech nebyl spojený s jiným duševním onemocněním a u žalobce v té době nebyly přítomny a popisovány žádné závažné poruchy chování. Soud opakovaně zdůrazňuje, že žalobcova slaboduchost mu umožňovala výkon pracovní činnosti, kdy byl od roku 1971 zaměstnán. Z citovaného je tedy dostatečně seznatelné, že žalobcova diagnóza (slaboduchost a lehká dětská encefalopatie), byť se jedná o vrozené postižení, automaticky nemůže vést k závěru, že žalobce trpí invaliditou třetího stupně od narození, resp. že byl již od narození omezen v tělesných, smyslových či duševních schopnostech natolik, že to mělo za následek neschopnost soustavné přípravy k pracovnímu uplatnění.
42. Vzhledem k absenci důkazů, že by žalobce ještě před dosažením 18 let věku byl postižen invaliditou třetího stupně, bylo nutno akceptovat stanovené datum vzniku invalidity třetího stupně u žalobce (21. 1. 2020), neboť v tento den, tj. v den, kdy byla zpracována lékařská zpráva MUDr. F. popisující duševní stav žalobce, byla existence invalidity žalobce nepochybná. Tato skutečnost vyplývá z posudků zpracovaných v rámci správního řízení o žádosti žalobce, přičemž posudková komise závěry ohledně stanoveného data vzniku invalidity u žalobce potvrdila (neexistence přesvědčivých důkazů z doby před 21. 1. 2020) a k námitkám žalobce je vysvětlila.
43. Jakkoli soud nezpochybňuje, že určitý stupeň invalidity mohl u žalobce existovat již před datem stanoveným posudkovou komisí i posudkovými lékaři, kteří posuzovali zdravotní stav ve správním řízení (21. 1. 2020), z tohoto období chybí o žalobci lékařské záznamy svědčící o třetím stupni invalidity z důvodu jakékoliv duševní poruchy či poruchy chování, a proto nelze takovou možnost postavit najisto. Posudková komise i posudkoví lékaři tedy nemohli invaliditu před 18. rokem života žalobce určit ani s vysokou pravděpodobností. Za takového stavu soud zcela akceptuje závěr posudkových orgánů o tom, že za rozhodné datum tak bylo nutno považovat datum 21. 1. 2020, kdy byla MUDr. F. popisována u žalobce porucha intelektu středního až těžkého stupně.
44. Soud konstatuje, že s ohledem na datum vzniku invalidity žalobce, které vylučovalo vznik invalidity z mládí ve smyslu § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bezpředmětné se dále zabývat tím, zda žalobce mohl být invalidní ve třetím stupni jako další podmínky pro tzv. invaliditu z mládí.

45. Soud dále podotýká, že žalobce v žalobě nezpochybňoval žalovanou zjištěnou nedostatečnou dobu účasti žalobce na důchodovém pojištění ve smyslu § 40 odst. 1 písm. f) a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ale rozporoval stanovení data vzniku invalidity, neboť pokud by byl žalobce invalidní pro invaliditu třetího stupně již ve svých 18 letech, nemusel by pro nárok na přiznání starobního důchodu podmínku jakékoliv účasti na důchodovém pojištění splňovat dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Jak však soud popsál výše, žalovaná v posuzované věci zjistila dostatečně skutkový stav, jelikož správně stanovila datum vzniku invalidity žalobce. Soud se shoduje se žalovanou v tom, že žalobce získal dobu pojištění v rozhodném období od 21. 1. 2000 do 20. 1. 2020 ve smyslu § 40 odst. 1 písm. f) a odst. 2 zákona o důchodovém pojištění toliko 3 roky a 337 dní pojištění a v rozhodném období od 21. 1. 2010 do 20. 1. 2020 toliko 3 roky a 126 dnů pojištění.
46. Soud dále zdůrazňuje, že pro splnění potřebné doby pojištění by žalobce buď musel splňovat dobu pojištění 5 let v posledních 10 letech před vznikem invalidity, nebo dobu pojištění 10 let v posledních 20 letech před vznikem invalidity (k výkladu § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2015, č. j. 3 Ads 56/2014-31). Potřebnou dobu pojištění pro přiznání starobního důchodu tedy žalobce nesplňoval. Žalovaná proto rozhodla zcela v souladu se zákonem o důchodovém pojištění, jestliže zamítla žádost žalobce o starobní důchod.
47. Soud tedy námitkám žalobce nemohl přisvědčit, neboť, jak již bylo výše rozvedeno, žalovaná se řádně vypořádala se všemi skutečnostmi rozhodnými v dané věci a dospěla ke zcela správnému závěru, že u žalobce nejsou dány podmínky § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť nesplnil druhou podmínku pro přiznání starobního důchodu, a to potřebnou dobu pojištění, ani se u žalobce nejednalo o tzv. invaliditu z mládí dle § 42 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.
48. Soud podotýká, že obecná zmocněnkyně žalobce při jednání soudu netrvala na provedení dokazování, které bylo dříve navrhováno a ani soud neshledal za potřebné provádět jakékoli další dokazování, neboť skutkový stav zjištěný z posudků posudkové komise a na podkladě obsahu správních spisů OSSZ a žalované byl zcela dostatečný pro rozhodnutí ve věci.
49. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
50. Současně soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaná náhrada nákladů řízení neuplatnila.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. února 2022

Mgr. Ladislav Vaško v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)